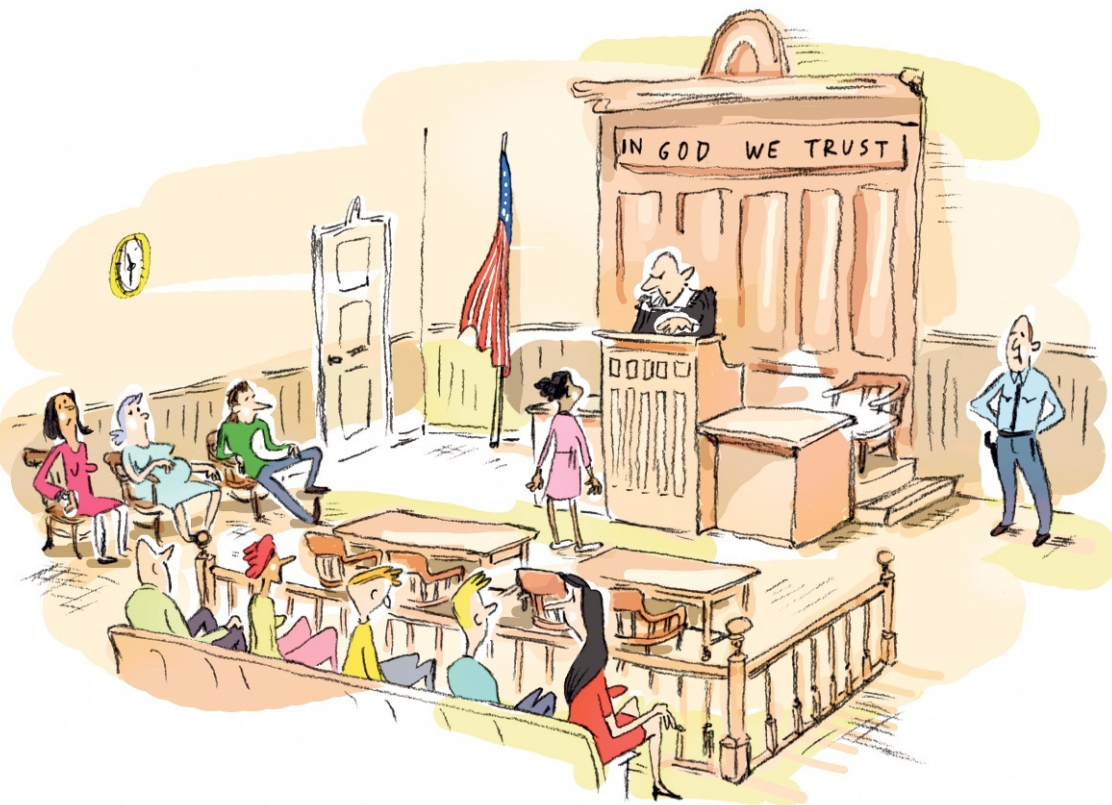

ILLUSTRATIE ELIANE GERRITS

Boete

„U heeft het recht te zwijgen”, zegt de rechter voor de monumentale wand. Aan het ene uiteinde staat een agent met een glimmende revolver aan zijn riem, aan het andere een reusachtige Amerikaanse vlag. Voor de rechter, zo’n twee meter lager, staat een jonge zwarte vrouw in een jurk van goedkope stof. Zojuist heeft hij ten overstaan van de volle zaal in de microfoon haar delict herhaald: „U reed dus 32 mijl op een weg waar 25 is toegestaan. Vervolgens was u niet in staat een geldig rijbewijs te tonen.” Ze zwijgt en kijkt naar haar smoezelige gymben.

„Bekent u schuld?”, vraagt hij.

„Ja, meneer de rechter”, antwoordt ze zacht.

De rechter houdt haar rijbewijs omhoog. „Waarom had u dit niet bij zich?”

„Ik was mijn tas vergeten, omdat ik snel mijn kind moest ophalen, tussen mijn werk door”, zegt ze.

„Dat is dan 250 dollar”, zegt de rechter abrupt. Hij buigt naar voren. „Heeft u een betalingsregeling nodig?”

Ze knikt.

„Wat kunt u nu betalen?”, vraagt hij.

„50 dollar”, fluistert ze. De hele zaal luistert gespitt mee.

„Oké”, zegt hij. „De rest dient u over drie weken te betalen.” Hij slaat met zijn hamer. „Volgende.”

Omdat mijn zoon ook zijn rijbewijs niet

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong verhuisde met haar gezin van Amsterdam naar Princeton, in de Verenigde Staten. Ze schrijft over wat haar overvalt.

kon vinden toen hij werd aangehouden - het zat uiteindelijk gewoon in zijn portemonnee - zit ik hier vanochtend, samen met zo’n tachtig andere wetsovertreders. Een oude man die een peuk uit het raam gooide: 250 dollar. Een meisje dat tegen een lantaarnpaal reed en het verkeer blokkeerde: 350 dollar. Een hoogzwangere vrouw die haar auto nog niet geregistreerd had: 250 dollar. Een kleine man in een overall en met een petje spreekt geen woord Engels. Via een intercom wordt een tolk gebeld. Als de man hoort dat zijn rijbewijs tijdelijk wordt ingenomen, raakt hij in paniek. „Dan raak ik mijn baan kwijt”, jammert hij, eerst in het Spaans, vervolgens in telefonische vertaling. „En ik heb drie kinderen.”

Een vrouw in een witte jas loopt drie keer naar de officier van justitie toe om te zeggen dat ze als doktersassistent echt niet zo lang van haar werk weg

kan. „Ik zit nog in mijn proeftijd.”

Drie uur later wordt mijn zoon gevraagd of hij schuld bekent. Tot mijn verbijstering hoor ik hem iets zeggen wat ik alleen van Amerikaanse tv-series ken: „Guilty, Your Honor.” Ik moet me inhouden niet te gaan staan en hard „Objection!” te roepen.

De gemeentelijke rechtbank verdient vanochtend veel geld met het bewaken van de verkeersveiligheid. Overtredingen zijn een belangrijke bron van inkomsten van de stad. De rijken voelen zo’n bekeuring niet. Ze vinden het hooguit irritant hun tijd hieraan kwijt te raken. De meesten hebben een advocaat die namens hen het woord voert. Intussen handelen ze hun besognes af op hun telefoon. Maar voor de armen is zo’n ongeplande afwezigheid van hun werk een groot probleem. Bovendien kunnen ze vaak de boete niet betalen en riskeren zo gevangenisstraf.

Bij de kassa sta ik achter de zwarte vrouw die zenuwachtig aan het kruisje om haar nek friemelt. Als ze aan de beurt is, telt ze in vele biljetten 50 dollar uit. „De rest moet ik lenen”, zegt ze tegen de lokettiste. „Ik weet niet of dat lukt.”

Klassenjustitie: de rijken betalen hun boetes, de armen gaan de gevangenis in. Als boete voor hun armoede.

Objection, Your Honor!

Reacties via pdejong@ias.edu